

чешъ и не е възможно да одържишъ сълзитѣ си. Нейнитѣ звукове прочикуваха въ дълбочината на всичкитѣ руски души; всичкитѣ сърдца оживѣваха; лицата ставаха весели; много отъ раненитѣ се кръстяха и говорѣха: «Господи! помогни имъ да стигнатъ на врѣме.»

Разговоритѣ станаха по-весели, съ една дума като че войската е дошла вече въ мѣстото на сражението.

— Но сега на Турцитѣ работата е вѣче спукана. Сега вече нашитѣ не щатъ се вдадѣтъ. Тѣ ще имъ кажѣтъ, ехъ, Турци, сега сте излѣгани! Ще ви покажѣтъ какъ се напада противъ рускитѣ солдати.

Таквись изрѣчения се чуваха на всебѣдѣ и всички станахме по-весели като видѣхме какъ се повдига отпадналия духъ на солдатитѣ, а пакъ съзнанието че сега и волнския пълкъ ни отдѣлява отъ неприятеля, това съзнание бѣше достатъчно за да отстрани всекой страхъ: съ една дума сега между насъ и между Турцитѣ бѣше въздигната силна желѣзна стена.

А работата въ болницата се продължаваше безпрестанно като въ нѣкоя фабрика. Като се поободрихме и малко нѣщо по-насърдчихме нравствено, то чие сега осѣтихме силно физическо уморяванье. Имахме нужда отъ почивка, но не можахме нито да помислимъ заради нея и продължавахме да тичаме отъ единъ раненъ къмъ другъ; механически семахме повръскитѣ отъ ранитѣ, тъй също моята ръка механически разрѣзваше кожата, ако въ тѣлото има куршумъ, изваждамъ го и го турямъ въ джобътъ си,